

Γνωρίζετε για...

Ιωάννη Γιαννούλα, έκτακτο μέλος ΕΡΔΙΠ και Καθηγήτη Γ. Μαντάνη
Τμήμα Σχεδιασμού & Τεχνολογίας Ξύλου & Επίπλου, Τ.Ε.Ι. Λάρισας
Email: mantanis@teilar.gr

... τους «πολυεστέρες» στο φινίρισμα;

Το ξύλο αποτέλεσε και αποτελεί εξαιρετική πρώτη ύλη για την κατασκευή επίπλων. Ωστόσο, θα πρέπει να έχει ξηραθεί πολύ καλά και ως υλικό που συνεχώς «αναπνέει» θα πρέπει, πριν χρησιμοποιηθεί σε εσωτερικές κατασκευές (δηλ. στεγασμένες και με θέρμανση το χειμώνα) να έχει περιεχόμενη υγρασία περίπου στο 8%. Αυτό αποτελεί μια απαραίτητη προϋπόθεση για την άριστη χρήση του π.χ. σε έπιπλα εσωτερικού χώρου.

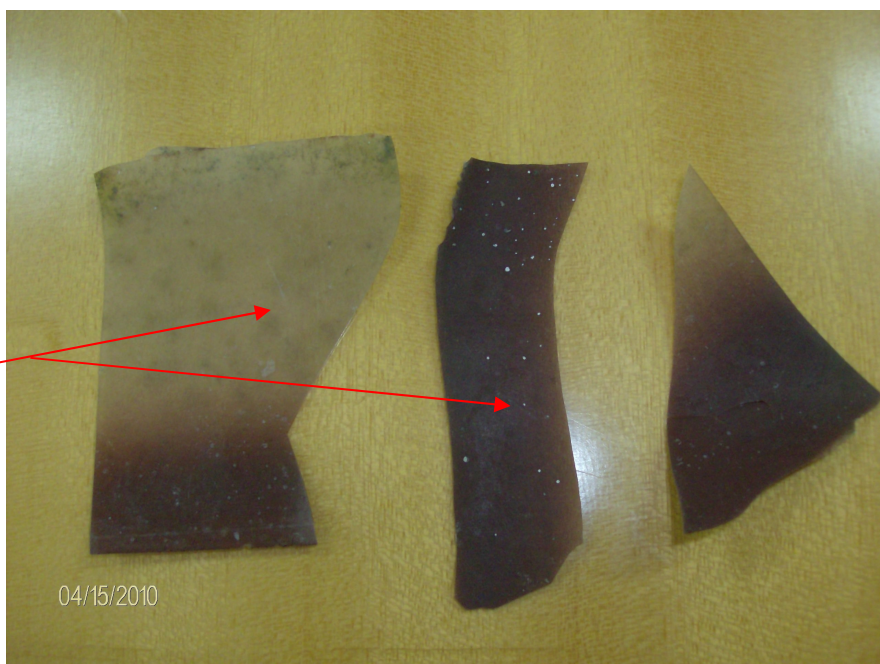
Εικ. 1. Ξυλεπιφάνεια φινιρισμένη με «πολυεστέρα»

Είναι γνωστό όμως ότι το ξύλο είναι και ένα πολύ υγροσκοπικό υλικό, δηλ. εξαιτίας της χημικής του σύνθεσης, προσελκύει εύκολα και γρήγορα το νερό (υγρασία) και διά της απευθείας επαφής αλλά και διά του αέρα. Βέβαια σε εσωτερικούς και κλιματιζόμενους χώρους, όπως λ.χ. στις οικίες μας, το ξύλο ως έπιπλο «ισορροπεί» και συνεπώς επειδή οι συνθήκες σχετικής υγρασίας/θερμοκρασίας είναι περίπου σταθερές όλο τον χρόνο, δεν απαιτούνται προστατευτικές για την υγρασία τεχνικές. Σίγουρα για ομορφιά και αισθητικούς λόγους μπορεί να βαφεί ή να φινιρισθεί κατάλληλα.

Τι είναι το φινίρισμα με «πολυεστέρες»;

Πριν από περίπου 20 & 30 χρόνια, είχε γίνει στην ελληνική αγορά «πάγια τακτική» των επιπλοποιών και των εν γένει κατασκευαστών, το λεγόμενο φινίρισμα με «πολυεστέρες». Δηλ. η πλήρης κάλυψη της ξύλινης επιφάνειας των επίπλων εσωτερικού χώρου (σαλονιών, καθιστικών κ.α.) αλλά και των κουφωμάτων με χημικές ρητίνες με βάση τον πολυεστέρα που αφού πολυμεριζόταν έδινε μια πλήρως «κλειστή» ξύλινη επιφάνεια. Όλοι οι παλιοί επιπλοποιοί/ξυλουργοί το θυμούνται αυτό, αυτή την κάκιστη συνήθεια-τεχνική, που τότε χρησιμοποιούνταν ευρέως, χωρίς γνώση, και με συνέπεια τα *κακά αποτελέσματα* για το ΞΥΛΟ ως υλικό κατασκευής (βλ. Εικ. 1).

Στα κουφώματα αυτή η τακτική είχε πολύ αρνητικά αποτελέσματα αφού ήταν εκτεθειμένα και στις κλιματικές συνθήκες, και προκάλεσε μεγάλη δυσφήμιση. Επιπλέον οι εισπνοές των χημικών από τα πολυεστερικά ήταν πολύ επιβλαβείς για την υγεία των ίδιων των κατασκευαστών/επιπλοποιών.

Εικ. 2. Φύλλα πολυεστέρα που έχουν αποκολληθεί από παλιά έπιπλα

Τι κακές συνέπειες είχε αυτό το φινιρίσμα;

Καταρχήν θα πρέπει να τονισθεί ότι τα ξύλινα έπιπλα που κατασκευάζονταν τότε -και σήμερα κατασκευάζονται- δεν έχουν ανάγκη από τέτοια φινιρίσματα, διότι δεν θα υποβληθούν σε υγρές συνθήκες, ούτε και θα μεταβληθούν οι διαστάσεις των ξύλων συνεπεία ρικνώσεων ή διογκώσεων, αφού τα έπιπλα βέβαια έχουν ξηραθεί σωστά και στο απαιτούμενο επίπεδο υγρασίας, για τις συνθήκες των οικιών μας.

Αυτή η κακή τεχνική είχε ως συνέπεια -πολλές φορές στην αγορά- τα έπιπλα «να σχίζονται» από τις τάσεις που έβγαζε το ξύλο π.χ. ουσιαστικά ήταν «κλειδωμένη και ερμητικά κλειστή» όλη η ξύλινη επιφάνεια με αποτέλεσμα είτε ραγαδώσεις (Εικ. 1), είτε αποκολλήσεις (Εικ. 2) των φύλλων του σκληρυμένου πολυεστέρα είτε τοπικές αποκολλήσεις ή στην πλήρη καταστροφή των επίπλων. Στα κουφώματα η οπτική και όλη υποβάθμιση της κατασκευής ήταν ακόμα πιο επιζήμια. Το υλικό, δηλ. το ΞΥΛΟ ήταν αυτό που στο τέλος κατηγορούνταν. Ας επισημανθεί συνεπώς αυτή η κακή πρακτική, ας ΜΗΝ την επαναλάβουμε κάνοντας ταυτόχρονα και την απαραίτητη αυτοκριτική μας!